

Skvarčepis

Likovni izdelki
POROČILA

ZGODBE *Pesmi*

1

NAGOVOR GOSPE RAVNATELJICE

Zakorakali smo v leto 2024. Ozrli smo se na uresničene cilje in želje ter si postavili nove.

Dnevi se daljšajo, tudi sončnih žarkov bo čedalje več.

Bliža se konec prvega ocenjevalnega obdobja in s tem polovice šolskega leta.

Kar smo dobro začeli, uspešno nadaljujmo. Za popravke in dodatno delo pa je do junija tudi še čas.

Srečno!

Kristina Renko, ravnateljica

skupno ustvarjanje 2. in 7. razred

SKVARČA USTVARJA

Učenci 7. razredov so v sklopu delavnice tehniškega dneva pisali zgodbe o kruhu.

MAGIČNI KRUH

Pred davnimi časi je živel družina. Niso imeli veliko denarja.

Ko je oče hodil po mestu, je videl oglas. Cesar je iskal kuharja. Ni plačal veliko, ampak je vseeno poslal svoje sinove na delo.

Prvi dan je bil na vrsti najstarejši sin. Oddelal je 7 ur in se vrnil domov. Na poti domov ga je stara gospa prosila za malo denarja. Jezno ji je povedal, da nima nič. Zlagal se ji je. Gospa je žalostno odšepala dalje.

Naslednji dan je drugi sin šel na delo. Dobil je manj kot prvi, a mu je bilo vseeno. Tudi on je na poti domov srečal gospo. »Mladenič, ali lahko malo denarja za kruh?« ga je prosila. Ni se hotel pogovarjati, zato je odšel.

Zadnji dan je najmlajši sin šel na delo. Ni mu šlo dobro, dobil je najmanj. Gospa je prišla do njega, ga prosila in prosila, preden pa bi dokončala, pa ji je sin dal kos kruha. Povedal ji je, da nima veliko denarja, ima pa kruh. Gospa ga je veselo pojedla.

V tisti sekundi se je spremenila v princeso. Razložila mu je, da jo je pred sedmimi dnevi našla čarovnica in jo spremenila v starko. V tej podobi bi morala ostati, dokler ji ne bi nekdo pomagal. Za njegovo prijazno dejanje se je bila pripravljena poročiti.

Tri dni pozneje je bila poroka. Skupaj sta živel srečno do konca svojih dni.

Hana Bantan, 7. a

OČE IN SIN

Nekoč pred davnimi časi je živel pek, ki je imel sina.

Kruh tega peka je bil vedno najbolj okusen in najbolj je dišal. Vendar ne zaradi njegovih pekovskih sposobnosti, ampak zato ker je pek želel veliko zaslužiti. Zato je v kruh dajal čarobno sestavino. Njegov sin mu je velikokrat želel pomagati, vendar mu oče ni dovolil, saj ni hotel, da ko sin odraste, izdeluje enak kruh kot on. Ko je sin dopolnil 20 let, se je odselil in odprl svojo pekarno. Sčasoma ljudje niso več prihajali v očetovo. Oče ni vedel, zakaj, zato je šel na sprehod po mestu, da pogleda, če se je odprla kakšna nova pekarna. Vsi so ga grdo gledali, ko je hodil po mestu, saj je sin vedel, kaj je oče počel s kruhom, zato je vsem povedal resnico.

Pravi čudežni kruh pa je bil sinov, saj ga je naredil z LJUBEZNIJO

Ruby Kamnikar, 7. a

NAROBE PLANET

Nekje v vesolju je takšen svet,
ki bi mu vsakdo rekel narobe planet.

Tam vesoljska ladja vesoljca nosi,
in štedilniku kosilo skuha vesoljček Ozi.

Tam laserska pištola iz laserja leti
in vrtiljaku se na vesoljski deklici zvrtili.

To je ta planet,
ki je enak kot narobe svet.

Anže Pelko

Če morje po ladji plava
in se zabaviščni park s tabo zabava,
če avto tebe vozi
in vrata čez tebe grejo skozi,
če psi govorijo in se smejiijo,
ljudje pa lajajo in renčijo,
če poštarja dostavi paket,
no, takšen je narobe svet.

Lan Domadenik

Če oči vohale bi pico,
če obrvi govorile bi: živjooooo,
če zobje videli bi rože,
če usta slišale bi reko,
če uho gre na uhane,
če lasje počesejo glavnik,
če trepalnice namažejo glas,
potem je to narobe obraz.

Drenusha Gashi

Adin Smajlović, 2. c

NAROBE SVET

Če žoga košarkarja odbija,
če torta človeka poje,
če traktor človeka vozi,
če zvezek na kuli piše,
če roža čebele nabira,
če lasje frizerja strižejo,
če drevo na listih raste,
če postelja na blazini leži,
če okno čez človeka gleda,
če kanta v smeteh se skriva,
če stol na človeku sedi,
če stena na sliki leži,
če tak je kje na svetu red,
je tak red narobe svet.

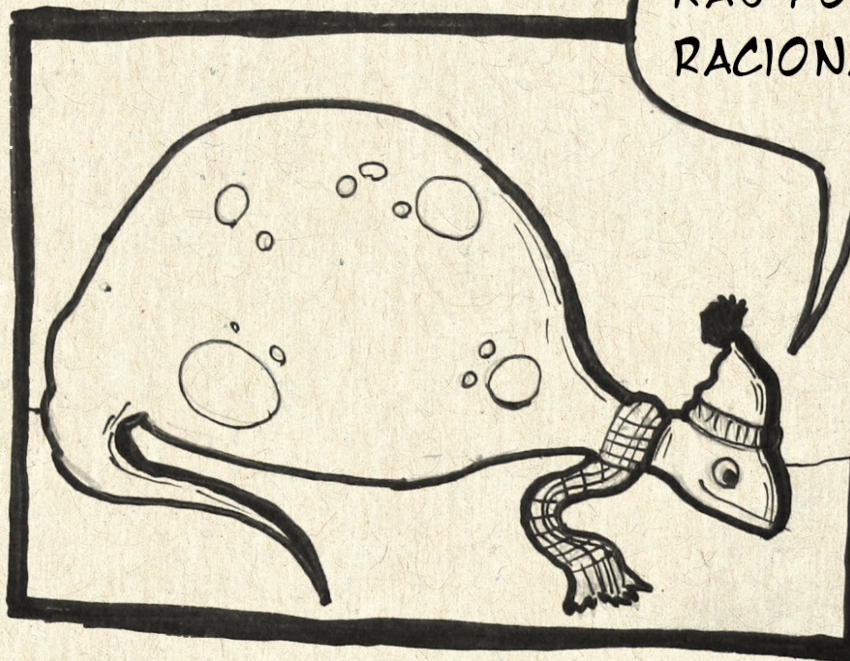
Ajda Jeraj, Ana Pervinšek

NEKJE NA ANTARKTIKI

OKEJ ... NE POZABI, DA
MORAVA BITI RACIONALNA
S HRANO!

KAJ POMENI
RACIONALNO?

Max Vogrinc

BOŽIČNE UGANKE

1. Kaj je 25. 12.?
2. Kdo božič je ukradel in živel na vrhu gore s svojim psičkom?
3. Je okrogel in debel z vrečo daril in s kosmato košato brado hodi. Kdo je to?
4. Je barve bele, vsi radi ga imajo. Kaj je to?
5. Je brez vsega in je številka.
6. Je nekaj odličnega, kar pustimo tudi Božičku, najraje pa jih pečemo v družbi. Kaj je to?
7. Kaj pod bregom sedi in se z medom smeji?
8. Kje Božiček živi?

Veronika Nikler in Julija Zibelnik, 6. a

Miha Savšek, 2. e

Neli Pobiljšaj, 3. e

BOŽIČEK PRED VRATI

Božiček se je nekega večera lotil peke piškotkov. Pekel pa jih je z razlogom. Bili so za Miklavža in dedka Mraza.

Vsi so govorili o božičnem večeru. Nenadoma je Božiček ugotovil, da je božič že čez en teden. Ko so popili čaj, so šli vsak po svoje, Božiček pa je dirkal v trgovino, kjer je kupil 1 tono barbik, 99

SKRIVNOST, KI SE ZAČNE NA T ...

Vsi poznamo Jana Oblaka, kajne? Ampak zakaj je ravno 18. novembra vsakič tako dober na tekmah? Kot vratar brani vse!

Tega nihče ni vedel, vse dokler ga ni komentator Jure vprašal: »Jan, zakaj ste bili vsako leto na ta dan že 10 let zaporedoma najboljši?« Jan je rekel, da se odgovor začne na T. Jure ga je vprašal: »Ali dviguješ težko kovino po imenu titan?« Jan reče: »Ne!« Novinar ga prosi, naj mu pove skrivnost in Jan odgovori: »Na kratko rečem TSZ!« Jure se je spraševal, kaj neki pomeni ta kratica. In naenkrat mu je kliknilo v glavi. Kaj če je to tradicionalni slovenski zajtrk?

Tudi Jure trenira nogomet in je kot Jan Oblak golman. Tisto leto je tudi on pojedel tradicionalni slovenski zajtrk in popoldan je imel tekmo, na kateri je bil vratar. Bil je penal. Jure je moral braniti, da bi njegova ekipa zmagala. In branil je! Komentatorji so vpili: »Jeeeeee, branil je!«

Pet let pozneje je bil Jure že tako dober golman kot Jan Oblak in novinar ga je vprašal: »Jure, zakaj si tako dober?« In Jure mu je odgovoril: »Odgovor se začne na T. Skrivnost je v kratici TSZ ...«

Roj Lenarčič, 6. a

ZALA IN ČUDEŽNO JABOLKO

Nekoč je živela lepa, prijazna in skromna deklica Zala. Prebivala je v majhni hiši sredi mesta. V družbi ni bila najbolj zaželena, ker je bila preveč zaupljiva in do ljudi včasih še preveč prijazna.

Nekega dne so s šolo odšli na razstavo jabolk. V stekleni dvorani je poleg jabolka, ki je bilo drugačno od ostalih, pisalo: TU JE JABOLKO, KI DA LAHKO MOČ NAJBOLJ ISKRENIM IN PRIJAZNIM LJUDEM, SEBIČNE IN NESRAMNE PA KAZNUJE S PREKLETSTVOM. Učiteljica je izbrala tri svoje najljubše učence, Jureta in Petro, ki sta se vedno norčevala iz Zale, ter Zala. Vsakemu je ponudila košček jabolka. Vsi so poskusili. V tistem trenutku sta Jure in Petra izginila. Vsi učenci so bili začudeni. Zala pa se je na roki pojavila prelepa zapestnica. Z njo je dobila moč, da lahko vsakemu revnemu otroku pričara jabolko.

Od tistega dne so jo vsi bolj spoštovali, Petra in Jure pa sta ostala v peklu.

PRIJAZNOST SE OBREŠTUJE.

PREMIRJE

Nekoč je obstajalo mesto Čebeljevo. V njem je živel veliko prebivalcev.

Uro stran od Čebeljevega pa je bilo mesto po imenu Kravljevo. Prebivalci obeh mest so bili med seboj sovražniki. Čebele so v Kravljevem kradle mleko, krave pa v Čebeljevem med. Župan Čebeljevega, po imenu Čeb, se je nekega dne dobil z županom Kravljevega in sklenila sta premirje. Skupaj so praznovali božič in Božičku pripravili toplo mleko z medom.

Od takrat naprej so živeli v miru do konca svojih dni.

Dvan Djurdjević in Ervin Smajlović, 6. b

POLNOČNO RAJANJE

Vse pripravljeno je za raj!

A to ni policaj,
ampak buča debela,
ki je z mano prihitela,
pa si hlač še ni nadela.

Ko pa polnoč je odbila,
se je buča v princa spremenila.

Plesali so in se igrali!
Princ plesal je kot štorast boben,
saj izgubil je škorenj.
Je kar brez hlač okrog norel
in v krogu se vrtel.

Hvala za poslušanje
o buči in zgodbi,
ki spremenila se je
v pravo žuranje.

Veronika Nikler, 6. a

Aleksander Černelč, 1. c

BUČA VELIKANKA

Nekoč pred davnimi časi je v majhnem mestu živel kmet. Neke jeseni je posadil eno veliko, pravzaprav ogromno, bučno seme.

Minevala so leta in leta in buča je bila že takooo velika, pa je še kar naprej rastla. Nekega septembrskega dne pa BUM in buča je odskočila ter se začela kotaliti po vsem mestu. Podirala je bloke in druge stavbe, a nihče ni vedel, kaj naj stori. Gospod župan je poklical vojake in začeli so jo obstreljevati. Iz helikopterja so čez njo vrgli vrv in jo zvezali. Na srečo je bilo tega velikega razdejanja hitro konec.

Čez tri mesece so imeli jesenski kostanjev piknik in ta ogromna buča jim je prišla prav. Iz nje so naredili okusno bučno pito in mafine.

Tinkara Habjan, 6. a

JESEN

Listje je zeleno,
a kmalu bo rumeno.
Kostanjček zaspanček še spi,
ko nekdo ga prebudi.

Prebudil ga je medved,
ki strašno je smrčal,
Zato naš kostanjček
ni več pri miru stal.

Skočil je na vejo,
ki majhna je bila,
zato se je zlomila,
kostanjčka prevrnila.

Alja Uranič, 6.a

Viktoria Petković, 5. b

Drenusha Gashi, 5. b

BUČA VELIKANKA

Kmet je želel na sejmu zmagati z največjo bučo. Svojo bučo je imel že zelo veliko, a se tega ni zavedal. Zato je odšel k čarovnici po čarobni napoj.

Čarovnica mu je pomotoma dala napačen napoj. Kmet je doma z njim poškopil bučo in začela je rasti in rasti. Ko je bila velika tri metre, se je ustavila. Kmet jo je želel kotaliti, a ni šlo. Poklical je na pomoč mamo, mačka in psa. Ko so jo kotalili, je oživila in začela govoriti. A ker je bil kmet pohlepen, je bučo vseeno natovoril na voz in jo peljal na sejem.

Tam se je buča razjezila in uničila sejemski prostor. Nato se je razpočila in ustavili so revščino.

Lili Šmid, 6. b

Anže Primc, 2. c

MEDO IN ČEBELE

1. ČEBELE

Debela čebela
po panju letala,
med nabirala
in se nažirala.

A kmalu pride medo
s skledo,
vzame med za zimsko spanje
in poletno smrčanje.

Čebele ...
se niso predale,
med nazaj so nabrale.

2. BRATA MEDO

Medo s skledo ima brata.
Ime mu je medo Vedo.

Medo Vedo ima celo čredo ovc,
pa en kozol'c.

Medo Vedo svojemu bratu
priskrbel je mesno štruco
in bil je kakor kralj s kapuco.

Žan Celestina, 6.a

ŽALOSTNA KOKOŠKA

Kaja, o Kaja kokoško je imela,
kokoška pobegnila,
je zajca ujela.
Zajec pobegnil,
je kokoška jokala,
a kriva je krava,
ker je kokoško prodala.

Karolina Peranič, 4. e

Alina Ibrić, 2. c

BUČA VELIKANKA

Nekoč, pred petimi gorami in vodami, je živel stric, ki je imel kmetijo in na njej tudi vrt z zelenjavo. Imel je veliko družino.

Nekega dne je na svojem vrtu zagledal izjemno veliko bučo – velikanko. Ni mogel verjeti, kako velika buča je zrasla. In je rekel: »To je pa dovolj velika buča, da bomo imeli hrane kar za en mesec!«

Potem se je pripravljal, da bučo dvigne. Sam tega ni zmožgal, ker je bila pretežka. Bil je že zelo utrujen, zato je na pomoč poklical ženo. In sta dvigovala bučo skupaj. A nista je mogla niti premakniti.

Poskusila sta še enkrat, a ni uspelo, zato sta poklicala babico. Zdaj so vsi trije poskušali dvigniti bučo, a še vedno je niso premaknili. Prišla sta še dedek in hčerka in zdaj je vseh pet poskusilo, a vse zaman.

Dokler ni na pomoč priskočil še najmlajši, sinček, in zdaj so bučo dvignili ter jo odnesli z vrta v hišo. Tam so jo najprej okrasili za noč čarovnic, nato pa pojedli.

Larisa Škorjanc, 6. a

MEDO MEDO

Medo se je prebudil
ob sončnem vzhodu
in se dneva veselil.

Snedel je prav ves med,
preden je našel smet.
Našel je smet in bil je jezen,
ker bi rajši hrustal med.

Nato je bučo našel,
jo poskusil in ugotovil,
da prav dobra je bila.

Erazem Kovač, 6.a

Ajda Jeraj, 5. b

BUČA se tal dotika
in skače, ko je velika.

BUČE vedno strah je naliva,
da ne bo se odplaknila.

K **BUČI** pride veliko ljudi,
kadar je zanimiva.

BUČO vedno vsi radi imajo,
sploh če jo spoznajo.

O **BUČI** vemo veliko stvari

Z **BUČO** se zdaj poslavljamo mi.

Tinkara Habjan in Alja Uranič, 6. a

BUČA se je prestrašila,
ker druge **BUČE** ni nikjer odkrila.

Saj k **BUČI** prišla je deklica
in **BUČO** je razrezala.

O **BUČI** nič ni vedela,
a je z **BUČO** na ples odšla.

Veronika Nikler, 6. a

BUČA je –
BUČE ni,

k **BUČI** gremo radi vsi.
BUČO bomo pogostili,
o **BUČI** bomo zdaj pisali,
z **BUČO** bomo slavni postali.

Julija Zibelnik, 6. a

ZGODBA O ANAMARIJI IN ČUDEŽNEM GOZDU

Nekega poletnega dne so se v gozdu, imenovanem Narodni park Gozd, odprla velika vrata in ljudje so tekli gledat, kakšen je ta gozd. Med njimi je bila tudi majhna osemletna deklica, po imenu Anamarija. Čudila se je, kako lep je ta gozd. Še nikoli ni čutila tako čistega zraka, pa tudi tako zelene barve še ni videla. Potem je začela hoditi po belem pesku in opazovala gozd.

Med sprehodom skozi gozd je zagledala na drevesu sumljivo veeverico, ki je v svojih tačkah nekaj skrivala. Šla je za njo, dokler se ni ustavila pred jamo. Ko je šla vanjo, se je ujela na drevesni

veji. Poskušala se je rešiti, a se ni mogla. Imela je srečo, da se je spomnila, da ima škarje za ustvarjanje v svoji torbi. Prerezala je vejo in nadaljevala pot. Ko je prišla do konca jame, je spet zagledala veverico. Hitro se je skrila za steno jame, da je veverica ne bi opazila. Veverica je s predmetom, ki ga je ves čas nosila v tačkah, v jami odprla skrivnostni portal. Anamarija je bila presenečena in je rekla: »Kakšna skrivnost je pa to? Hočem vedeti!« Sledila je veverici v skrivnostno luknjo in pristala v skrivnostnem svetu. Imenoval se je Svet čudes gozda.

Ko je pokukala v ta čudežen svet, so se ji oči prvič v življenju zableščale. Vse v tem svetu je bilo zelo zelo lepo in še milijonkrat lepše kot v navadnem svetu. Ker si je želela videti ves gozd, je začela svojo dogodivščino.

Najprej si je ogledovala drevesa, potem potočke in še ostalo. Ni pozabila, da mora slediti skrivnostni veverici. Sledila ji je in se skrivala, da je veverica ne bi opazila. Med sledenjem pa je nenadoma zagledala čudežno bitje, ki je lahko govorilo. »Koga pa iščeš?« je vprašalo bitje. »Iščem veverico.« »O, tisti nagajivi veveriček. Ime mu je Veverak.« »Kakšno smešno ime,« je dejala Anamarija. Ko sta nehala klepetati, sta šla skupaj iskat Veveraka, ki pa se je skrival za steno in ju napeto poslušal.

Ko sta deklica in bitje prišla do nove jame, sta zagledala gromozanske veje dreves, kot da sta prišla v prazgodovino, v kameno dobo. Veje so se stegovale in ju skušale uloviti. Tekla sta, kolikor sta mogla, da sta jim ušla. Potem sta nadaljevala pot in, smola, srečala gromozanskega črnega zmaja. Ime mu je bilo Oliver. Bil je lovec na ljudi. Hitro je letal in lovil Anamarijo, a hitro onemogel obupal, saj ni jedel že celih sedem let. »Kakšno olajšanje!« je rekla Anamarija. Zmaj Oliver pa je bil žalosten, ker ni imel moči. »Brez hrane ni moči,« je reklo skrivnostno bitje.

Medtem jih je Veverak opazoval celotno pot in se v mislih spraševal: »Kaj če me potrebujejo?« Čudežno bitje pa je reklo: »Za hrano potrebujemo Veveraka. On lahko z lešniki nahrani celo vojsko.« Ko je Veverak to slišal, je pohitel domov in pobral vse lešnike iz svoje kuhinje, pritekkel nazaj in se odpravil k zmaju. »Izvoli, dam ti svoje lešnike,« je rekel Veverak. Zmaj Oliver pa je odgovoril: »Kakšna neumnost! Jaz sem zmaj, strašni lovec in jem samo meso, ne rastlin!« Potem je z vso jezo izbruhal še zadnjo moč in vsi so prestrašeno pobegnili iz jame.

Karin Kreče, 7. b

SKVARČA POROČA

EKSKURZIJA V PARIZ

1. DAN: Vse se je začelo 23. 6., zadnji dan šolskega leta 2022/2023 po koncu pouka. Takrat smo se vsi vkrcali na avtobus ter pričeli z našim potovanjem. Vozili smo se skozi Avstrijo in Nemčijo, naslednji dan pa smo prispeli v Francijo. 20-urna vožnja je bila tako naporna kot tudi zabavna.

2. DAN: Preden smo prišli na našo končno destinacijo, smo si ogledali Reimško katedralo v Reimu, katere zunanost je polna veličastnih kiparskih umetnin.

Ko smo prišli v hotel, smo kovčke pustili v pritličju ter šli na tramvaj, ki nas je pripeljal do podzemne železnice. Vlaki na podzemni železnici so bili naše glavno prevozno sredstvo vse 3 dni v Parizu. Podzemni vlak nas je pripeljal do centra Pariza, kjer smo preživeli 1. dan. Naš vodič nam je pokazal muzeje, mostove, pomembnejše ustanove in mnogo več. Nato smo se ustavili na ulici, polni najrazličnejših trgovin in restavracij, ter tam imeli nekaj časa za nakupe spominkov ali pa za kosilo. Nekaj časa smo še hodili, da smo prišli do restavracije, v kateri smo vsak dan večerjali. Dan smo končali z vrnitvijo v hotel in razporeditvijo po sobah.

3. DAN: Ta dan je bil poln samih zanimivih dogodivščin! Po jutranjem obroku v hotelu smo se odpravili na naš prvi ogled največjih zanimivosti Pariza – v muzej d'Orsay. Ta muzej je poln prečudovitih slik, ki izgledajo skoraj kot fotografije, kipcev ter mnogo več.

Komaj je bilo konec ogleda muzeja d'Orsay, že smo hiteli na ogled Versajske palače, kjer je živel francoski absolutist Ludvik XIV. Palača je res ogromna, zato se tam ni bilo težko izgubiti.

Ker smo se ta dan naokoli peljali z našim avtobusom in ne z vlakom po podzemni železnici, smo videli še več, kot bi sicer. Na poti do Eifflovega stolpa smo se peljali skozi Elizejske poljane in pod Slavolokom zmage. Končno smo prišli do najvišje zanimivosti Pariza – Eifflovega stolpa. Dolgo smo čakali na vrsto za dvigalo, ki nas je odpeljalo vse do drugega nadstropja stolpa, a se je čakanje izplačalo. Na našo srečo je bilo odprto tudi tretje nadstropje. Tam nas je nagradil prečudovit sončni zahod ter še lepši razgled nad Parizom. Ko smo prišli s stolpa na varna tla, pa so se na stolpu prižgale lučke.

4. DAN, zadnji dan v Parizu: Jutro smo pričeli s pakiranjem kovčkov in praznjenjem hotelskih sob. Poslovili smo se od hotela ter se vkrcali na avtobus. Ker je prišlo do manjšega zapleta, smo se namesto z avtobusom pripeljali do Montmartre z vlakom na podzemni železnici. Montmartre je zelo znan pariški grič, ki ima na vrhu Baziliko srca Jezusovega. Pri baziliki stoji dolga ograja, polna ljubezenskih ključavnic, za njimi pa je še en prečudovit razgled na glavno mesto Francije.

Seveda še nismo šli domov brez ogleda največjega muzeja na svetu – muzeja Louvre. Zunaj je

bilo res vroče, mi pa smo zunaj čakali več kot dve uri, saj se vrsta za ogled muzeja ni nikdar končala. Vendar nam ni bilo dolgčas. Med čakanjem smo videli Damjana Murka. Človek bi si mislil, da ga lahko veliko prej najdeš v Sloveniji in ne v tako veliki državi, kot je Francija. Končno smo dočakali čas, ko smo vstopili v notranjost največjega muzeja na svetu. V njem je bilo ogromno ljudi. Tudi tukaj se je bilo precej lahko izgubiti. Ker smo dolgo časa čakali, se nam je skrajšal čas za ogled muzeja. Vseeno pa smo si lahko pogledali ogromno zanimivega. Vsak, ki gre v ta muzej, ne odide brez ogleda slike Leonarda da Vinci: Mona Lisa ter kipa velike sfinge.

Obdelali smo predzadnjo turistično atrakcijo, nato pa je sledila zadnja, in sicer ogled mesta z ladjico po reki Seni. Ta del ekskurzije je bil eden izmed najboljših. Všeč mi je bilo, kako so Parižani ter ostali obiskovalci mesta reagirali na naše mahanje z ladjice.

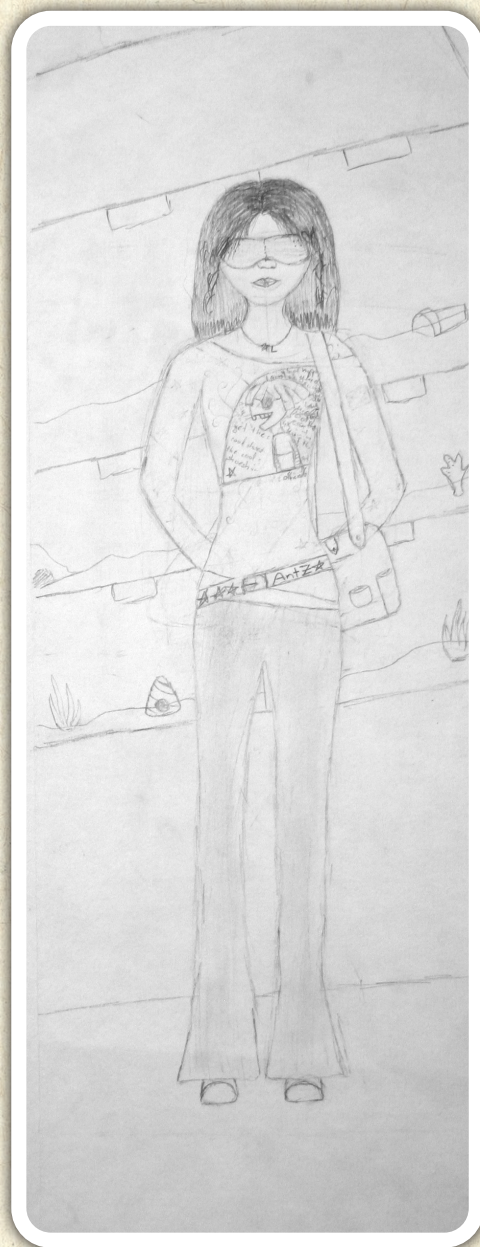
Izkrkali smo se ter kmalu zagledali naš avtobus. Čeprav je Francija prelepa država, smo se prav vsi veselili odhoda domov, saj smo že pošteno pogrešali naše družine in domove.

5. DAN: Že zdavnaj smo zapustili Francijo, se peljali skozi majhen del Švice in bili na poti čez Italijo. Tam smo se ustavili pri Gardskem jezeru. Najprej sploh nismo verjeli, da je to jezero in ne morje, saj je zares ogromno in prečudovite kristalno modre barve. Po njem vozijo tudi turistične ladje in čolni. Ob jezeru je ulica, na kateri smo si lahko kupili kakšen spominek ali pa malico.

Nato smo nadaljevali pot do italijansko-slovenske meje in od tam do Zagorja. Celotna pot je trajala približno toliko, kot je trajala pot do Pariza.

Ekskurzija je bila zelo zabavna, poučna, naporna, ampak enkratna!

Lana Aisha Šibila Kozolič, 9. c

CŠOD BOHINJ 2023

Učenci 9. razredov smo se letos med 6. in 10. novembrom odpravili v CŠOD Bohinj. Da pa boste lahko tudi vi vsaj približno doživeli naše podvige, sem med prostim časom v domu na kratko opisal naše dni. Preberite si, kako smo se imeli.

1. dan: Okoli 8. ure zjutraj smo se zbrali na avtobusni postaji pri tržnici in odšli proti Bohinju. Prispeli smo okoli 11:30. Nato nam je vodja doma predstavila načrt bivanja, pravila in navodila, po tem pa smo se odpravili v sobe, kjer smo imeli malo prostega časa. Ob 13. uri smo dobili nekaj navodil, nato pa smo imeli kosilo. Ob 14:30 smo se odpravili na pohod v Ukanc, vrnili pa smo se okoli 17. ure. Po večerji smo se odpravili na nočni pohod po Ribčevem Lazu. Ko smo se vrnili, smo odšli v sobe in se pripravili na spanje.

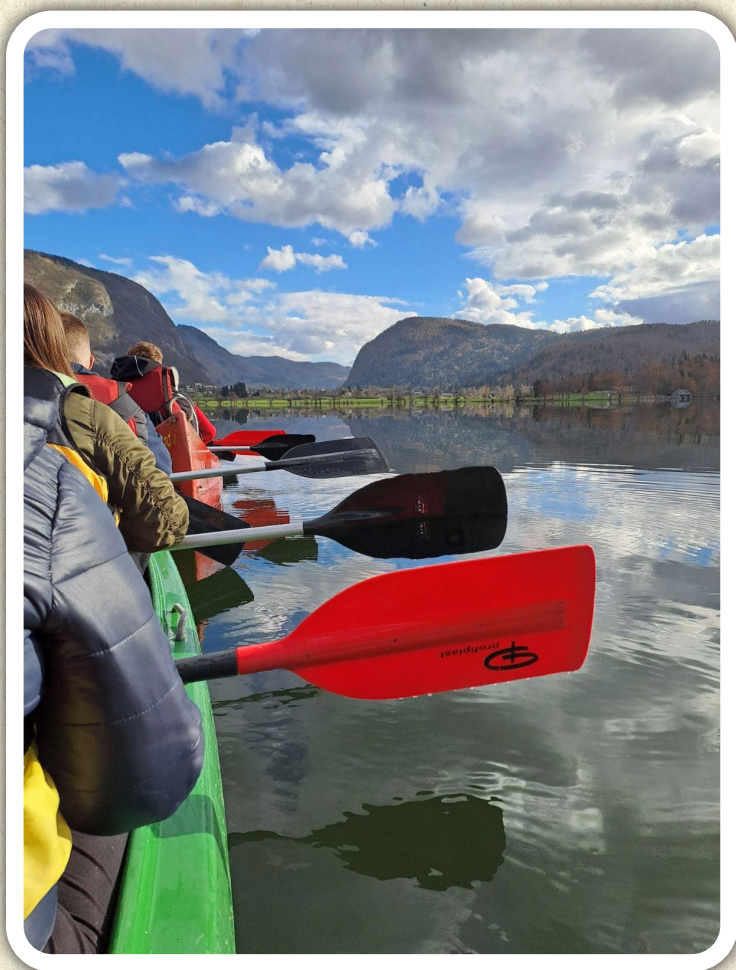
2. dan: Kot vsako nadaljnje jutro smo se zbudili okoli 6:30 in se pripravili na jutranjo rekreacijo. Ob 7:30 smo se zbrali pred domom in odšli do jezera, kjer smo se razgibali. Ko smo prišli nazaj, nas je pričakal zajtrk, nato pa smo odšli do bližnjega balvana, kjer smo se preizkusili v športnem plezanju. Vrnili smo se okoli 12:30, ob 13. uri pa smo imeli kosilo. Od 14:30 do 17. ure smo izdelovali družabne igre, po večerji pa smo vsi trije razredi tekmovali v igri Activity. Naš 2. dan se je končal okoli 21. ure, ko smo odšli v sobe in se pripravili na spanje.

3. dan: Zjutraj smo se ponovno zbudili okoli 6:30 ter izvedli našo jutranjo rutino in pojedli zajtrk. Ob 8:45 smo se zbrali pred domom in odšli proti Planšarskem muzeju v Stari Fužini. Po ogledu smo se vrnili v dom in pojedli kosilo. Ob 14:30 smo imeli popoldansko dejavnost, tokrat lokostrelstvo. Razdelili smo se v dve skupini, tako da je ena skupina najprej streljala, druga pa odšla na igrišče, potem pa smo se zamenjali. Po končanem streljanju smo se zbrali v skupnem prostoru, kjer je

učitelj razglasil rezultate. Po popoldanski aktivnosti smo imeli degustacijo lokalnih proizvodov in pridelkov, kot tudi dan prej. Prvi dan je bil Bohinjski sir in kislo mleko, danes pa lokalno suho sadje. Po večerji pa smo se ponovno zbrali vsi trije razredi, saj smo imeli družabni večer. Naredili smo 6 mešanih skupin, nato pa tekmovali v kvizu, sestavljenem iz treh delov; geografske značilnosti Slovenije, prevajanje bohinjskih narečnih besed in uganke. Okoli 21. ure smo spet ponovili našo večerno rutino in odšli spat.

4. dan: Danes smo se zopet zbudili okoli 6:30 in bil je čas za našo jutranjo rutino. Po zajtrku smo se okoli 8:45 spet zbrali pred domom in se odpravili na pot. Na vrsti je bilo veslanje po jezeru ter pohod proti koritom Mostnice. Okoli 13. ure nas je čakalo kosilo, nato pa smo se ob 14:30 zbrali za naslednjo dejavnost – nordijsko hojo. Vrnili smo se okoli 17. ure. Po večerji smo se odpravili v učilnico, kjer smo se lahko preizkusili v različnih cirkuških igrah oz. trikih. Zanimiv zadnji večer v CŠOD, če vprašate mene. S cirkusom smo zaključili okoli 21. ure, nato pa smo odšli v sobe spakirat stvari in se še zadnjič pripraviti na spanje v domu.

5. dan: Še zadnjič smo se okoli 6:30 zbudili v domu CŠOD Bohinj, vendar danes nismo imeli jutranje rekreacije, zato smo imeli čas za končne priprave prtljage za odhod ter pospravljanje in urejanje sob. Nato seveda zajtrk, zatem pa smo kar v jedilnici imeli kviz z mešanimi temami. Za zadnji dan smo sicer imeli planiran pohod k Slapu Savice, vendar ga zaradi dežja nismo uspeli izvesti. Vseeno smo se po kvizu, ko je prenehalo deževati, odpravili na krajši pohod. Okoli 13. ure smo pojedli kosilo, nato pa je vodja doma razdelila nagrade za najbolj urejeno sobo, za zmagovalce v zadnjem kvizu in pa tudi "nagrado" za najmanj urejeno sobo. Kasneje smo vzeli vse stvari in se okoli 14. ure odpravili proti Zagorju. Okoli 16. ure smo prispeli domov.

Za zaključek, mnenja o našem tednu so bila sicer mešana, vendar se je meni zdel super.

Matic Troha, 9. c

CŠOD MURSKA SOBOTA

Petošolci smo konec novembra uživali v CŠOD Murska Sobota, kjer smo se imeli super fino. Naučili smo se novih tehnik plavanja (kravl, prsno in hrbtno!), nekaj prekmurskih besed, pekli smo perece, veeeeliko smo peli v bunkerju (nekakšna CŠOD-jska dnevna soba) in obiskali Vulkanijo. Morali bi nas slišati, kako smo vriskali od veselja.

Pa še to ... postali smo pravi bestiči. Ta teden nam bo res ostal v lepem spominu.

Nina Jelen, razredničarka 5. b

MINI DNEVNIK CŠOD MURSKA SOBOTA

- 1. Če bi z eno besedo opisal/a teden v CŠOD-ju, bi bila to beseda:** zabavno, enkratno, poučno, odlično, megastično, bazen, super.
- 2. Naaaaaaajboljša hrana v CŠOD-ju:** hamburgerji, bujta repa, rižota, prekmuska gibanica, pereci.
- 3. Naaaaaajboljša stvar, ki se mi je zgodila v CŠOD-ju:**

Bila sem napovedovalka na Murska Sobota ima talent.

Ko smo punce premagale fante pri igri Štrbunk.

Vulkanijaaaaa.

Ko smo pekli perece.

V sobi sem bil z najboljšim prijateljem.

Ko sem nastopal/a na Murska Sobota ima talent.

Da sem sama zaprla kovček.

Ko smo v bunkerju peli.

4. Naaaaaaajbolj sem užival/a: Ko smo šli v Vulkanijo, imeli disko, ko smo šli na sprehod, ko smo plavali, ko smo peli.

5. Naučil/a sem se: o vulkanih, nekaj prekmurskih besed, peči perece, pravilno plavati, skočiti na glavo.

6. Težko je bilo:

Najti stavbo na orientaciji.

Ko so se mi vnela ušesa in nisem smel v vodo, zato sem moral sedeti na ležalniku in brati knjige.

Plavati.

Ko sem pogrešal/a starše.

Napisati pesem za talente.

Plavati 10 minut brez postanka.

Ker en teden nisem igral nogometa.

Zaspati.

7. Nase sem bil/a ponosna, ko: sem osvojil/a delfinčka na plavanju, ko sem dobil/a novega prijatelja, ker sem cel teden zdržal/a brez staršev.

8. CŠOD si bom najbolj zapomnil/a po: naši učiteljici, plavanju, Vulkaniji, prekmurski gibanici, dobri hrani, po Prekmurju, po bunkerju, vse si bom zapomnila.

BOBRČEK IN MLADI BOBER 2023

V novembru so se učenci od 2. do 9. razreda lahko udeležili šolskega tekmovanja iz računalniškega mišljenja ACM Bober. V letošnjem šolskem letu je na šolskem tekmovanju skupaj tekmovalo skoraj 29.000 tekmovalcev iz osnovnih in srednjih šol iz cele Slovenije.

Letos se je šolskega tekmovanja iz naše šole udeležilo 164 učencev: na tekmovanju so poleg učencev matične šole sodelovali tudi učenci podružničnih šol Čemšenik in Podkum.

Bronasta priznanja je skupaj prejelo kar 70 učencev (28 drugošolcev, 13 tretješolcev, 13 četrtošolcev, 10 petošolcev, 2 sedmošolca in 4 devetošolci). Na državno tekmovanje, ki bo v soboto, 13. 1. 2024, pa se je uspelo uvrstiti Jakobu Žnidarju iz 9. c.

Vsem tekmovalcem iskreno čestitamo.

Dušan Malić, mentor

BOŽIČNO-NOVOLETNI SEJEM

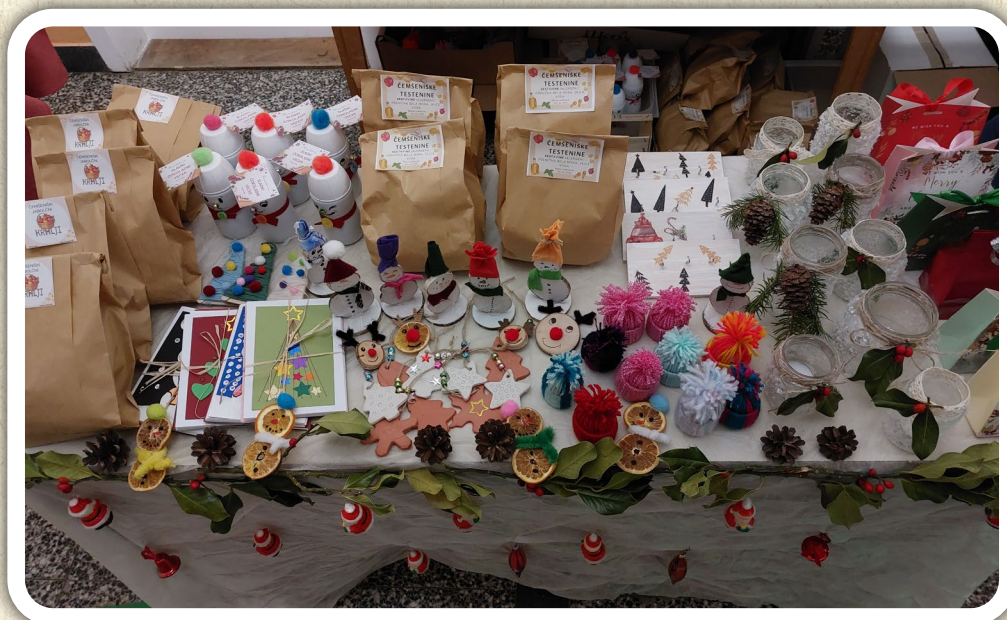
V PŠ Čemšenik smo imeli v četrtek, 7. decembra, božično-novoletni sejem.

Ko smo prišli v šolo, so nam s piškoti in čajem postregle članice društva kmečkih žena. V zgornjem hodniku šole so bile pripravljene različne ustvarjalne delavnice. Izdelovali smo venčke, okraske za smrečico, snežake.

Kmalu je bil na vrsti naš nastop, ki je lepo uspel. Starši so nas pohvalili. Potem smo se okrepčali še s sladkimi palačinkami in dobrim čajem. S starši smo obiskali tudi stojnico z novoletnimi izdelki, ki smo jih naredili učenci sami.

Preživeli smo prijetno popoldne in večer.

Ema Polc, 4. d

Takole pa smo za čas božično – novoletnih praznikov okrasili PŠ Čemšenik

Božični bazar na Podružnični šoli Čemšenik: Praznično vzdušje, izdelki otrok in dobrodelnost

Čemšenik, 7. december - V duhu praznikov se je na Podružnični šoli Čemšenik odvijal čaroben Božični bazar, ki je združil učence, starše in lokalno skupnost v nepozabno doživetje. Dogodek je potekal 7. decembra in ga je organizirala šola v sodelovanju s Krajevno skupnostjo Čemšenik in Društvom kmečkih žena in deklet Čemšenik.

Pisana ponudba izdelkov otrok, palačinke in čaj

Šolske klopi so se že v mesecu novembru spremenile v ustvarjalne delavnice, kjer so učenci z ljubeznijo in domišljijo izdelovali raznovrstne božične izdelke. Obiskovalci so imeli priložnost kupiti unikatne okraske, voščilnice in druge izdelke, ki so nastali pod spretnimi rokami mladih umetnikov. Veselje do ustvarjanja in pridih praznične domišljije so bili očitni na vsakem izdelku.

Poleg umetniških dosežkov otrok so obiskovalci uživali tudi v palačinkah in dišečem čaju. Vonj po sveže pečenih palačinkah je vabil obiskovalce k stojnici, kjer so se lahko posladkali s slastnimi dobrotami in se ogreli s skodelico dišečega božičnega čaja.

Prireditev in delavnice za udeležence

Božični bazar ni bil le priložnost za nakupovanje in kulinarčno razvajanje, temveč tudi prizorišče čudovite prireditve in delavnic za udeležence. Učenci so pripravili ganljive nastope, ki so segli v srca obiskovalcev. Glasbeni in plesni vložki so obogatili vzdušje, hkrati pa pričarali pravo praznično atmosfero.

Obiskovalci so se lahko pridružili tudi božičnim delavnicam, kjer so skupaj z učitelji ustvarjali in izpopolnjevali svoje ročne spretnosti. Otroci so se s smehom in veseljem podali v svet ustvarjalnosti, pri tem pa so nastajale čudovite božične mojstrovine.

Dobrodelnost v središču pozornosti

V duhu praznične solidarnosti je bil Božični bazar tudi dobrodelni dogodek. Zbrana sredstva so bila namenjena šolskemu skladu. Sodelovanje Krajevne skupnosti Čemšenik je dodalo dodaten pomen dogodku, saj smo skupaj soustvarjali praznično vzdušje.

Hvala vsem, ki ste prispevali k uspehu tega dogodka, in veselimo se že prihodnjih priložnosti, ko bomo skupaj ustvarjali spomine in širili praznično veselje.

Anja Čop Lipar, učiteljica

SKVARČA JE RADOVEDEN

INTERVJU Z GOSPODOM ALBERTOM GOLOBOM

Pozdravljeni bralci! 30. 10. 2023 z ekipo Skvarčepisa imeli novinarski dan, ki je bil namenjen ekipi Skvarčepisa in zainteresiranim učencem od 5. do 9. razreda. V sklopu tega dne pa smo na šoli dobili obisk posebnega gosta, ki smo ga intervjujali. To je bil gospod Albert Golob, ki je tubist in najstarejši član Pihalnega orkestra SVEA Zagorje. Njegovega obiska smo se zelo razveselili in mu postavili nekaj vprašanj. Preberite si, kaj nam je povedal.

Gospod Albert, pozdravljeni! Prvo vprašanje je, kdaj ste se rodili?

29. 10. 1942

Kako je bilo ime vašim staršem?

Oče je bil Jožef, mama pa Ana.

Kje ste živeli kot otrok?

V Novem mestu pri stari mami, po prvem razredu pa sem prišel v Zagorje.

Ali imate kakšne sorojence?

Da, imam dva brata oz. polbrata po imenih Janez in Milan.

Kje ste se šolali?

Prvi razred sem dokončal v Novem mestu, ostale pa v Zagorju.

Kateri je bil vaš najljubši sošolec ali sošolka?

Veliko jih je na žalost že pokojnih, npr. Riko Božič, Peter Pečnik, le jaz še vztrajam (smeh).

Ali vam je bil kateri učitelj všeč?

Večina mi jih je bila všeč, ne pa čisto vsi.

Koliko let že igrate tubo in koliko ste bili stari, ko ste začeli igrati?

V godbi igram že od 14. junija 1955, torej blizu 70 let. Ko sem začel igrati v glasbeni šoli, sem bil star 10 let, ko pa sem prišel h godbi, pa 13 let.

Koliko časa doma vadite inštrument?

Zdaj doma vadim bolj malo, včasih pa sem tudi po 2 uri.

Vas veseli še kaj poleg igranja na inštrument?

Poleg igranja rad nabiram zelišča za čaj in hodim v hribe, kjer tudi nabiram zelišča za čaj.

S katerim inštrumentom ste začeli vašo glasbeno pot in kaj vse ste igrali?

Začel sem z ventil pozavno, nato pa sem igral še bas trobento, zdaj pa igram bas oz. tubo in moram reči, da je lep inštrument, dosti težek, ampak lep.

Kolikokrat ste bili na radio, televiziji?

Ne vem točno, vendar vem, da velikokrat.

Ali imate kakšne posebne prigode s koncertov in potovanj, ki bi jih delili z nami?

Prigode se naberejo vsepovsod, kamor gremo, vendar bom povedal eno. Ko smo bili v Španiji, je bila tam tudi ena godba s Češke, ki je štela le okoli 17 članov. Niso imeli basista, zato sta me dva kolega prepričevala, da grem igrat z njimi na oder, ker so note napisane tako, da jih lahko berem. Vendar, ko sem stopil na oder, sem videl, da so note napisane v napačnem ključu, ki ga nisem mogel brati. Sram me je bilo iti dol z odra, zato sem se, ko sem malo preletel note, odločil, da bom igral na pamet, saj sem skladbe poznal. Vendar je na koncu vse dobro izpadlo ter so me prosili, da bi tudi naslednji dan igral z njimi, vendar sem imel z našo godbo druge opravke.

Kdo oz. kaj vas je navdihnilo nad igranjem vašega inštrumenta?

V navdih so mi bila definitivno vsa svetovna prvenstva v različnih državah ter potovanja v te kraje.

Imate kakšnega naslednika, kar se tiče glasbe?

Za tubo ga nimam, igrata pa z mano v orkestru tudi sin in vnuk. Igrala pa je tudi hčerka.

Koliko generacij vaše družine trenutno igra pri SVEI?

Tri, jaz, sin in vnuk. Pravim, da ko bo prišla četrta, bom pa jaz počasi nehal (smeh).

Koliko tub ste zamenjali v vaši karieri?

Dve, ker jih ni težko vzdrževati, če se temu posvetiš.

Ste poleg SVEJE igrali še v kakšni drugi zasedbi?

Ja, v mladih letih smo imeli nek ansambel s kolegi, vendar nismo imeli nekega uradnega imena.

Kdo vas je učil igranja tube?

Prvi me je učil Rudi Bardorfer, ko pa je on odšel v Švico, pa me je učil Vindiš iz Ljubljane. Vendar me onadva nista veliko naučila, saj so bili časi takrat drugačni, učitelji v glasbenih šolah se niso

toliko zavzemali kot zdaj. Zato pa me je največ naučil Miha Grašičar, ki je bil dirigent rudarske godbe.

Je tuba edino glasbilo, ki ga znate igrati?

Včasih sem igral tudi orglice, bi se pa našel še tudi kakšen drug inštrument.

Imate kakšne nasvete za mlajše in bodoče glasbenike?

Kot sem rekel, to je lepa kultura, sam veš, kako je *(Z njim sem se pogovarjal Matic Troha, z gospodom Albertom skupaj igrava pri godbi)*. Vedno priporočam ukvarjanje z glasbo.

Koliko časa že igrate v orkestru?

Blizu 70 let.

Ali ste igrali še v kateri drugi godbi?

Da, najprej sem igral v Rudarski godbi, ki se je preoblikovala v Delavsko godbo, iz nje pa se je oblikovala SVEA.

Koliko nagrad ste dobili?

Skoraj vse, kar je možno pri takšni godbi, dve evropski, Adamičevo, Grumovo za kulturo ... Najbolj pri srcu mi je definitivno Grumova.

Ali ste bili na kakšnem nastopu odsotni?

Seveda, tudi to se je zgodilo, npr. zaradi službe

Kako ste po navadi oblečeni na nastopih s SVEO?

Oblečeni smo v uniforme, trenutno imamo črne/temno modre ali pa v majicah. Se pa uniforme na nekaj let tudi menjajo.

Kje vse ste že nastopali?

Na Češkem, Slovaškem, v Italiji, Nemčiji, Avstriji, Nizozemski, Hrvaški, seveda v Sloveniji ...

Kateri koncert oz. nastop vam je bil najbolj všeč?

Svetovno prvenstvo na Nizozemskem in v Bambergu, kjer smo pobrali tudi nekaj nagrad. Seveda pa so vsi nastopi v redu.

Ali se vam je kdaj kakšen nastop hudo zalomil?

Mi, glasbeniki, sicer pravimo, da je "kiks" dovoljen. Seveda pa se je tudi kdaj zgodilo, ne more biti vsak nastop popoln.

Katera je vaša najljubša skladba?

Recimo ena bolj domača, Prijatelji, ostanimo prijatelji.

Koliko intervjujev ste že imeli?

Bolj malo, recimo letos za 1. maj sva bila intervjuvana jaz kot najstarejši in vaš kolega Matic Troha kot najmlajši član orkestra, pa še na nekaj drugih, drugače sem pa zmeraj bolj v ozadju (smeh).

Ali ste bili veseli in ponosni, ko se je vaš sin Igor pridružil orkestru?

Seveda sem bil, zanj in tudi za vnuka Matica.

Kdaj bo vaš naslednji koncert?

Naslednji bo božično-novoletni koncert 16. decembra 2023.

Zakaj ste se odločili, da postanete glasbenik?

Tako bom rekel, ko sem bil še mlad, sem igral tudi nogomet, bil sem tudi kar dober, ampak sem se odločil, da bom z glasbo in godbo najbrž večkrat kam šel in kaj dosegel, kot v nogometu, kjer bi moral biti res zelo dober.

Kaj ste bili po poklicu?

Bil sem strugar ali metalostrugar.

Kakšen pa je odziv publike v tujini v primerjavi s publiko doma, ko igrate v tujini?

Največji in najglasnejši odziv je bil v Rusiji na 800-letnici Moskve, kjer je bilo okoli milijon ljudi. Ta koncert je bil tudi na Moskovski televiziji, kasneje pa so nas prosili še za en koncert za nacionalno, Rusko televizijo.

Ali se je še kdo v vaši družini pred vami ukvarjal z glasbo?

Da, ded in stric, ki sta oba igrala harmoniko.

Čigav naslednik ste bili pri godbi?

Od Strajnarja iz Kisovca, ki so ga klicali očka.

Imamo pa v novinarski zasedbi tudi sorodnika nekoga, ki je igral pri SVEI. Ali poznate njegovega ata oz. dedka Staneta Grčarja?

Seveda, tudi on je bil basist oz. je igral tubo in moram reči, da ga kar malo pogrešam, odkar je nehal igrati.

Kako pa ste takrat, ko ste začeli igrati, dobili inštrument?

Ko sem se pridružil godbi, so mi ga tam kupili, da sem lahko igral.

Kje pa imate vaje, so pred koncertom kje drugje?

Vaje imamo skozi celo leto v Godbenem domu, to je nad gasilskim domom v Zagorju, pred koncerti v KCDD pa imamo kakšno vajo kdaj tudi tam.

Spoštovani gospod Albert, v imenu novinarske ekipe Skvarčepisa se vam zahvaljujem za vaš obisk in, da ste si vzeli čas in odgovorili na naša vprašanja. Želimo vam vse dobro in veliko uspeha v glasbi še naprej.

Novinarska ekipa Skvarčepisa: Matic Troha, Lana Aisha Šibila Kozolič, Julija Zibelnik, Veronika Nikler, Žan Celestina, Nejc Slapar, Matic Potočnik, Timotej Vrtačnik, Jaka Novak, Lili Lepej, Jakob Žnidar in mentorica Anja Šircelj.

INTERVJU S KNJIŽNIČARKO ALENKO KNEZ

Dragi bralci, pozdravljeni v novi številki Skvarčepisa. Novo šolsko leto je tu, prva številka Skvarčepisa pa je že uspešno izšla. V tej drugi številki pa vračam nazaj intervjuje, ki sem jih pisal že lani. Kot nekateri mogoče veste, sem lani skozi celo leto za Skvarčepis napisal štiri intervjuje z bivšimi učiteljicami in delavkami šole ob njihovi upokojitvi. To so bile podravnateljica in učiteljica Marinka Troha, učiteljica in organizatorica šolske prehrane Nada Brezovar, vodja PŠ Podkum in učiteljica Irena Mihevc ter čistilka Nataša Smrekar. Letos pa se ob koncu prvega semestra od nas poslavlja tudi dolgoletna knjižničarka Alenka Knez. In kot že veste, sem jo moral presenetiti z nekaj vprašanji.

Preberite si, kaj mi je povedala.

Gospa Alenka, pozdravljeni. Najprej me zanima, kdaj ste začeli delati na naši šoli in koliko let ste delali tukaj?

Začela sem 13. 10. 1993, ko sem zaključila porodniški dopust, torej sem tukaj delala 30 let kot knjižničarka, nekaj let pa sem izvajala projekt zgodnjega uvajanja tujega jezika, torej angleščine, v 4. razredu.

Ali ste, preden ste prišli sem, delali še kje druge? Če ste, kje?

Ja, najprej sem delala v OŠ Trbovlje, kjer sem učila angleščino, nato pa v Strojni Tovarni Trbovlje.

Ali ste tudi po izobrazbi knjižničarka, na katero šolo ste hodili?

Hodila sem na pedagoško akademijo v Ljubljani za izobrazbo učiteljice TJA s književnostjo in knjižničarke.

Neja Ibrić, 7. b

Kakšno se vam sploh zdi delo knjižničarke, nam ga lahko na kratko opišete?

Sama si ne bi mogla izbrati lepšega poklica, saj rada delam z otroki in knjigami. Kot šolska knjižničarka izbiram gradivo za knjižnico, ga strokovno obdelam in izposojam, zraven pa pride tudi promocija knjižnice in branja ter pedagoški del.

Ste radi opravljali ta poklic? Zakaj?

Seveda, izredno rada, saj kot sem že prej omenila rada delam z otroki in knjigami.

Ali ste kdaj sodelovali z drugimi knjižničarkami ali knjižničarji, na primer iz drugih Zagorskih šol?

Da, vedno. Sodelovala sem z javno knjižnico in

pa tudi z knjižničarkami drugih šol, ki so bile tudi moje sošolke.

Ali ste radi delali v takem okolju, kot je šola, kjer vsak dan srečujete veliko učencev in sodelavcev?

Ja, v tem okolju sem se res dobro počutila, kolektiv je super, tudi učenci pa ste zelo spoštljivi, vljudni, marljivi ...

Zanima me, katero je po vašem mnenju "najtežje" vprašanje, ki ga lahko kot šolska knjižničarka dobite s strani učencev?

Zelo težka vprašanja so tista, v zvezi z literaturo za seminarske naloge za zgodovino, saj te knjige iz glave težko predlagam.

Zdaj pa imam za vas malo drugačna vprašanja. Kakšni so vaši načrti za življenje, zdaj ko se boste upokojili in boste imeli mogoče malo več časa?

Načrtov imam čisto preveč, da bi jih naštevala, vendar lahko rečem, da bi rada obnovila znanje igranja klavirja, kam odpotovala, se več družila z vnukinjami ...

Ambrož Kastelic, 2. c

Se boste v šolo še kdaj vračali?

Mislím da, najbrž na kakšno kavo in na obisk k vsem.

Ali boste pogrešali svoje sodelavke in sodelavce ter vsakodnevno srečevanje učencev?

Malo zagotovo, ker mislim, da vsak pogreša nekaj, kar počne, ali kogar srečuje 30 let.

Zagotovo ste v vašem delovnem času na šoli doživeli veliko trenutkov in dogodkov. Nam lahko poveste enega, ki vam je najbolj ostal v spominu?

Težko vprašanje, saj se ne spomnim, da bi bilo kaj zelo izjemnega, je pa bilo veliko stvari, ki so me nasmejale in pri katerih sem uživala.

Tako, pa sva prišla do zadnjega vprašanja v tem intervjuju. Bi za konec želeli kaj sporočiti vašim sodelavkam in sodelavcem, mogoče tudi učencem?

Tone Pavček je rekel: "Če ne bomo brali, nas bo pobralo." S tem se absolutno strinjam, zato polagam sodelavkam in sodelavcem na srce, da spodbujajo učence k branju. Vam, učencem, pa tudi polagam na srce, da berete, saj si s tem širite obzorja in lahko živite tisoč življenj poleg svojega.

Spoštovana knjižničarka Alenka, hvala vam, da ste si vzeli čas in odgovorili na ta vprašanja. Želim vam vse dobro ob vaši upokojitvi. Vam, dragi bralci, pa upam, da je bil ta intervju zanimiv in da boste še kdaj katerega prebrali, ko in če bo v Skvarčepisu. Lep pozdrav do naslednjic!

Matic Troha, 9. c

Uredniški odbor:
Žan Celestina
Žan Holešek Casagrande
Nejla Ibrić
Žan Lukman
Veronika Nikler
Lana Aisha Šibila Kozolič
Matic Troha
Julija Zibelnik

Grafično oblikovanje:
Barbara Lekše

Skvarčepis

januar 2024

Mentorica RaP Skvarčepis:
Anja Šircelj